

L'assalt d'El Bé Negre
Agustín Guillamón
Novembre 2018

El 16 de maig de 2012 el Sr. Quim Torra va publicar un article al *Punt Diari*, titulat “Que qui la FAI la pagui”. En aquest article, atapeït de manefleries de caire conservador i reaccionari, amb prejudicis de classe irrenunciabls contra la revolució llibertària del 36, que li escauen perfectament a l'autor de l'article i el seu pensament nacionalista, sectari i burgés, diu coses que no són veritat. O que no són tota la veritat. Tot això farcit de comentaris erronis, fanàtics i antilibertaris.

El Sr. Quim Torra enalteix “el gran periodisme a casa nostra: el diari *La Publicitat*, la revista *Miradori* el setmanari d'humor *El Be Negre*.

El que no ens diu el Sr. Quim Torra és que Planes, periodista d'El Bé Negre, va patir la violència dels independentistes catalans del moment. No diu tota la veritat quan afirma que va patir només la reprovació de la FAI. Reprovació que tampoc explica que responia a les difamacions de gangsterisme fetes contra el moviment llibertari. El Sr. Quim Torra oblida dir-nos que Planes i *El Bé Negre* també van patir la persecució dels nacionalistes radicals dels escamots de la Joventuts d'Esquerra Republicana i d'Estat Català (JEREC).

El 22 octubre 1933 vuit mil membres uniformats dels escamots de les JEREC van desfilat militarment a Montjuïc, imitant el model nazi-feixista. Vestits amb camisa militar verda, pantalons foscos de pana, corretjams de cuir i botes ferrades, van escoltar els discursos de Miquel Badia, de Josep Dencàs (segons la “Soli” ridícul imitador de Hitler) i del tan manipulat com ambiciós president Macià.

Tal desfilada va provocar l'endemà un encès debat al Parlament català, que rebutjava majoritàriament tals manifestacions totalitàries, encara que tot va quedar en simple xerrameca i en la major passivitat.

El 24 d'octubre de 1933 un grup d'escamots va assaltar a punta de pistola la impremta on s'imprimia el setmanari humorístic *El Be Negre*, dirigit per Josep Maria Planes, provocant alguns desperfectes, alhora que destruïen i segrestaven els cinc o sis mil exemplars del número d'aquesta publicació en curs d'impressió. No es va detenir a ningú; el redactor que havia ofès a alguns dirigents d'ERC i Estat Català va fugir prudentment a un llunyà país; i el propietari de la impremta va presentar càrrecs per destrucció d'alguns estris i deteriorament de maquinària contra el confés participant en l'assalt, el senyoret Jaume Aiguader (fill de l'alcalde de Barcelona i dirigent d'ERC del mateix nom), que va estar al comandament, amb el seu oncle Artemi, de l'escamot dels 15 assaltants del setmanari.

La “Soli” va advertir que si els escamots els atacaven es defensarien adequadament, molt lluny de la passivitat d'*El Be Negre*.

En els mesos següents l'emulació feixista dels escamots va incloure també rebentar vagues i boicotejar els mítings dels partits rivals, a la vegada que Badia i Dencàs es feien amb els ressorts efectius de Governació i Ordre Públic. Mentrestant, Durruti, Ascaso i Combina van intervenir en els massius mítings de la campanya abstencionista de la CNT. La guerra social seguia el seu curs.

Assumides, entre finals de 1933 i gener de 1934, les competències d'Ordre Públic, traspassades al govern de la Generalitat, el binomi Dencàs-Badia, desplaçà al nacionalisme més moderat de les àrees de governació. Josep Dencàs, des de la Conselleria de Governació, i Badia, des de Comissaria, aplicaren una política repressiva anticenetista, de caire feixista i racista. Intervingueren sistemàticament i decisiva a les vagues per intentar trencar-les i guanyar-les, maltractaren i torturaren metòdicament els detinguts sindicalistes a comissaria, incrementaren la persecució contra els grups d'acció anarquistes i aplicaren abusivament la llei vigent “*de Vagos y Maleantes*” contra l'organització i accions dels aturats. Ensems, revitalitzaren el Sometent i fomentaren l'organització i armament dels “escamots”, milícia catalanista, com a organitzacions paramilitars anticenetistes. Els fets del 6 d'octubre, i la conseqüent dissolució del govern de la Generalitat pel govern central, trencaren una dinàmica que conduïa, probablement a un enfrontament similar al dels anys del pistolisme.

¿Encara avui hi ha qui es pregunta per què la CNT no va participar a la insurrecció del 6 d'octubre, dirigida per aquest govern antiobrer?

El Sr. Torra està condemnat a no entendre la realitat social catalana, ni la d'ahir ni la d'avui. Ens sobren falsaris, incendiaris i kamikazes: sobretot quan són al govern.

Agustín Guillamón
Barcelona, novembre de 2018

germinal_1917@yahoo.es